

Sajarah Sing Kaumpet saka Ayat Patang Puluh - Nomer Wolulas

Bebendu Kaping Pindho - Bagéan Kalima

Jeff Pippenger

2026-07-15

“Konci” sing nglambangaké peperangan Niniwe ing Wahyu sanga kelakon kasembadan lumantar sawijining sajarah sing ngasilaké sawijining titik balik, kang mesthi waé pancèn mangkono pakaryané konci. Tuntutanku yaiku yèn peperangan Niniwe iku ora mung dadi konci sajarah sing nandhani munggahé Islam, nanging uga dadi konci kenabian. Dinamika kenabian saka peperangan iku ndadèkaké kabèh garis karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci, kaya sing kaandharaké ing Daniel lan Wahyu, dadi selaras karo pasal kaping sewelas kitab Daniel. Kanthi mangkono, iki ndadèkaké kabèh karajan mau padha mèlu neksèni enem ayat pungkasan saka Daniel sewelas, lan sing luwih wigati—mbikak segel sajarah lahiriah sing kasamaran ing ayat patang puluh.

Lan Aku bakal maringi marang kowe kunci-kunci Kratoning Swarga; lan apa waé kang kokiket ana ing bumi bakal kaiket ana ing swarga; lan apa waé kang kokculaké ana ing bumi bakal keculaké ana ing swarga. Matius 16:19.

Pelepasan lan Munculé Karajan Mohammed

Papangan ing Nineveh ing taun 627 nandhani wiwitaning sepuluh taun pungkasaning kakuwasan Persia, kang wus dikalahaké lumantar siasat Roma, katut kalimputan pedhuting pangayomaning Allah. Iku nandhani titik pambalikan nalika gerombolan Islamé Mohammed wiwit munggah. Papangan iku nyingkiraké sawijining pepalang kang wis ana sadurungé, sawijining pepalang kang miturut tatanan pamanggih mesthiné bakal tetep ana, manawa Roma lan Persia kalorone isih njagi kakuwatané. Nanging kang mangkono iku ora kelakon marang loro-loroné.

Pangekangan lan Pelepasan

Ing pralambang profetik bab Islam, kita manggih pepalang lan pelepasané Islam wiwit saka wiwitané piyambak Pitedah Suci, nalika Sarah nggagahaké Abraham supaya nyirep Hagar lan Ismail.

Sarai banjur ngandika marang Abram, “Pialaku iku tumempuh marang kowé; aku wis maringaké batur wadonku menyang pangkuanmu; lan nalika dhèwèké weruh yèn dhèwèké wis ngandheg, aku dadi diremehake ana ing paningale; muga-muga Pangéran ngadili antarané aku lan kowé.” Nanging Abram ngandika marang Sarai, “Lah, batur wadonmu iku ana ing tanganmu; tumindaka marang dhèwèké miturut sakarepmu.” Lan nalika Sarai nindakaké kasar marang dhèwèké, dhèwèké banjur mlayu saka ngarsané. Purwaning Dumadi 16:5, 6.

Malah sadurungé kedadéan iku, sebabé Hagar dipunwedharaké ing narasi kenabian iku amarga Pangéran wus “nyegah” Sarah supaya ora nglairaké anak.

Sarai, garwané Abram, ora mbabar anak kanggo dhèwèké; lan dhèwèké nduwèni sawijining abdi wadon, wong Mesir, jenengé Hagar. Lan Sarai ngandika marang Abram, “Lah saiki, Pangéran wis nyegah aku supaya ora mbabar; mugi panjenengan mlebet marang abdiku; bokmanawa aku bisa olèh anak lumantar dhèwèké.” Lan Abram ngrungokaké swarané Sarai. Purwaning Dumadi 16:1, 2.

“kunci” ing Wahyu sangang sing diparingaké marang Mohammed, lan sawisé iku kawujud lumantar perang Nineveh, nggambaraké dicabuté “watesan” tumrap Islam ing titik tartamtu apa waé sajroning sajarah kenabian.

“Malaékat padha nyekel papat angin, kang dilambangaké minangka jaran ngamuk kang ngupaya uwal lan mlayu nyabrang ing salumahing bumi kabèh, nggawa karusakan lan pati ing dalané.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

“Mundhak lan ambruké” karajan Mohammed iku ora digambarake luwih-luwih minangka mundhak lan ambruk, nanging minangka sawijining ‘pelepasan’ lan sawijining ‘pangekangan’. Nalika Islam diluwari sacara profetis, pelepasan iku wis dilambangake déning perang ing Nineveh.

Namung Bilai-bilai Wae##

Saka pitu kalasangka iku, mung kalasangka bilai saka Islam sing mbentang sajarah minangka kakuwatan sing tetep ajeg wiwit kapisanan dipapanake ing sajarah kenabian nganti tumeka panutupaning mangsa sih-rahmat. Papat kalasangka kang kapisan, kang ndhatengake paukuman marang Roma sisih kulon, nggambarake Odoacer, Genseric, Atila wong Hun, lan Alaric, mula dadi pralambang patang kakuwatan paukuman kersaning Gusti ing dina-dina wekasan; nanging padanané ing jaman modhèren dudu turunan langsung saka papat kakuwatan kuna mau. Ora mangkono tumrap kalasangka bilai. Sawisé Islam mlebu ing sajarah, panjenengané nerusake garis langsung bab pambebasan lan pangekangan nganti kabebasake kanthi sampurna ing panutupaning mangsa sih-rahmat. Ing kalasangka bilai, “kunci” saka ‘pambebasan’ ditandhani déning perang Niniweh.

Nikomedia lan 27 Juli 1299

Para pelopor kanthi leres netepaké tanggal 27 Juli 1299 minangka wiwitaning satus sèket taun kang pungkasané tumeka ing 27 Juli 1449, kang sabanjuré miwiti telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina sing rampung ing 11 Agustus 1840.

Ing artikel sadurungé kita wis nemtokaké bab pengepungan taun 1333 nganti 1337 sing ditibakaké marang Nikomedia déning Sultan Orhan Gazi (putrané Osman I, pangadeg Beylik Utsmani), nalika dhèwèké ngepung kutha Bizantium Nikomedia sing wigati iku. Pengepungan iku minangka pungkasaning peperangan nglawan Nikomedia sing wis diwiwiti déning bapaké, yaiku Osman. Satus sèket taun ing Wahyu pasal sanga, ayat sepuluh,

diwiwiti ing tanggal 27 Juli 1299, lan minangka wiwitané sawijining ramalan, sajarah sing magepokan karo tanggal wiwitan iku kudu digatèkaké. Osman I (pangadeg dinasti Utsmani) iku bapaké Sultan Orhan Gazi, sing ing tanggal 27 Juli 1299 nggayuh kamenangan wiwitan sing pinunjul nglawan Kakaisaran Bizantium ana ing Peperangan Bapheus, kang dumunung ana ing wewengkon Nikomedia, cedhak karo kutha Nikomedia; sawijining kutha krajan sing banget wigati ing sajarah Romawi lan Bizantium wiwitan.

Rama lan Putra

Tanggal 27 Juli 1299, pasukan Osman ngalahaké sawijining bala tentara Bizantium sing dipimpin déning sawijining gubernur lokal. Peperangan iku dianggep minangka salah siji saka kasil militèr mardika utama sing kapisan saka Osman sawisé dhèwèké wiwit ngukuhaké kekuwasané ing Bithynia (Anatolia sisih kulon-lor). Kedadéan iku nandhani sawijining langkah wigati ing transisi saka sawijining beylik Turki cilik (kapangeranan suku) dadi kekuwatan sing lagi mundhak, sing ing pungkasané bakal nantang lan nelukaké tlatah-tlatah Bizantium. Tanggal iku nandhani wiwitan sawijining mangsa tuwuhing Islam sing ing pungkasané nuntun marang madegé Kakaisaran Ottoman nalika rubuhé Konstantinopel ing taun 1453. Osman nggunakaké para prajurit ghazi (para panyerbu tapel wates sing kagungan motivasi Islam), lan wiwit saka kono kawanguné para prajurit tapel wates ghazi dadi sawijining bala tentara sing luwih tumata, sing saya ngrembaka wiwit saka Osman banjur tumuli marang putrané, Orhan. Ing antarané unsur-unsur penting liyané saka warisan Osman yaiku yèn iku ndadèkaké Islam bisa tetep nyekel duwèké lemah, béda karo peperangané para prajurit ghazi, sing taktik serang-cepat-lan-bali sing ora tumata mung ninggalaké marang wong-wong mau barang rampasan saka kamenangan-kamenangané, nanging ora tau ana tlatah siji waé.

Ing tanggal 27 Juli 1299, Osman miwiti sawijining kampanye ing wewengkon Nikomedia, lan telung puluh papat taun sawisé iku putrané miwiti sawijining pangepungan patang taun marang kutha krajan Nikomedia. Sang rama ing wiwitan lan sang putra ing pungkasan. Peperangan diwiwiti nglawan wewengkon sing dipratandhakaké minangka Nikomedia lan dipungkasi kanthi direbuté Nikomedia, kutha krajan saka wewengkon Nikomedia. Wiwit taun 1299 nganti 1337 iku sawijining mangsa telung puluh wolu taun, lan kanthi profètis angka “telung puluh wolu” nglambangaké sawijining tangi jumeneng.

“Saiki tangia, pangandikaku, lan nyabrangna kali Zered.” Banjur aku padha nyabrang kali Zered. Lan wektu wiwit saka Kadeshbarnea nganti aku padha tekan lan nyabrang kali Zered iku telung puluh wolung taun; nganti kabèh turunan para wong perang wus sirna saka ing satengahing pasamuwan, kaya déné Sang Yehuwah wus supaos marang wong-wong mau. Pangandharing Torèt 2:13, 14.

Satus sèket seket seket taun wiwit 27 Juli 1299 nganti 27 Juli 1449 makili mangsa wektu kang nuwuhake madegé Kakaisaran Ottoman saka bilai kapindho ing Wahyu pasal sanga. Telung puluh wolu taun saka panaklukan Nicomedia kang lumaku maju diwiwiti déning sawijining rama (Osman) lan dipungkasi déning putrané (Orphan). Mangsa iku

nggambarake langkah kawitan saka sawijining munggah kang lumaku sethithik-sethithik, saka kadipaten suku tumuju dadi sawijining kakaisaran.

Satus seket seket taun wiwit 27 Juli 1299 tekan 27 Juli 1449 kalebu sawijining pengepungan patang taun kang nandhani pungkasaning telung puluh wolu taun. Wiwitaning panaklukan Nikomedia ditindakake déning bapak, Osman, lan pungkasané kasampurnakaké lumantar sawijining pengepungan patang taun wiwit 1333 tekan 1337; sawijining pengepungan kang ditindakake déning putrané Osman.

Nalika satus seket taun mau rampung ing tanggal 27 Juli 1449, Kaisar Bizantium Konstantinus kaping sewelas, utawa Konstantinus pungkasan saka Roma wétan, ngupaya idin saka bangsa Turki supaya bisa ngasta dhampar. Wiwit tanggal iku nganti ditaklukké Konstantinopel ana patang taun. Patang taun mau dipungkasi kanthi pengepungan Konstantinopel, lan Konstantinus pungkasan séda ing pengepungan iku. Munculé Islam diwakili déning telung puluh wolu taun kapisan saka wangsit satus seket taun, kang tumeka ing sawijining pengepungan patang taun. Nalika satus seket taun mau rampung, Islam wis munggah nganti ing sawijining tataran nalika Roma wétan diasoraké déning kakuwatan sing nalika iku diduwèni bangsa Turki. Wiwit saka pangasoran tanggal 27 Juli 1449, patang taun nuntun marang ambruké Roma wétan nalika Konstantinopel direbut lumantar sawijining pengepungan. Pungkasané telung puluh wolu taun kapisan ditandhani déning sawijining pengepungan, lan madegé Kakaisaran Ottoman ditandhani déning sawijining pengepungan.

38 lan 40

Cacah telung puluh wolu minangka sawijining pralambang, kaya dene katetepake déning Musa ing Pangandharing Toret, kang makili telung puluh wolu taun pungkasan saka paukuman patang puluh taun nglembara ana ing ara-ara samun. Mulane, cacah telung puluh wolu, minangka pralambang, nduwèni gandhèngan karo cacah patang puluh. Osman ngrebut wewengkon Nikomedia tanggal 27 Juli 1299, lan telung puluh wolu taun sawisé kuwi putrané ngrebut kutha krajan wewengkon iku. Wewengkon lan kutha krajan iku kalorone padha-padha aran Nikomedia. Para sejarawan ngidhentififikasi paprangan iki minangka langkah kapisan saka “loro” langkah kang nandhani wiwitan banget saka munggahe Kakaisaran Ottoman. Langkah kapindho kang diidhentififikasi déning sajarah yaiku paprangan Nicaea ing taun 1301. Ing kono bapaké, Osman, ngrebut wewengkon kang aran Nicaea, lan ing taun 1331, telung puluh taun sawisé kuwi, putrané ngrebut kutha krajané, kang uga aran Nicaea, sawijining kutha krajan Romawi biyèn.

Ing sesambetan kaliyan 1299 lan paprangan ing Nicomedia, minangka langkah kapisan saka rong langkah, langkah kapindho dumadi rong taun sawisé, yaiku ing 1301. Taun 1299 punika pralambang saka telung puluh wolu, lan rong taun sawisé (patang puluh), wewengkon Nicaea dipunrebat déning sang rama. Sesambetan antawisipun telung puluh wolu lan patang puluh nalika Israèl kuna jumeneng ngrebat tanah prasetyan dipunlambangaké ing 27 Juli 1299 lan 1301. Kalih langkah wiwitan saking munggahipun Islam punika dipuntandhai déning kampanye militèr ingkang dipunwiwiti kanthi sang rama nelukaké wewengkon, lan

sang putra nelukaké ibukutha saking wewengkon punika ing pungkasan. Nalika kalih ibukutha punika rubuh, kalih-kalihipun rubuh lumantar pengepungan. Kalih ibukutha punika ing satunggaling wekdal nate dados ibukutha Rum Wétan.

Tanggal 27 Juli, 1299, lan 1301 tekan pungkasané ing tanggal 11 Agustus 1840, kang makili sajarah taun 1838, nalika Litch kapisan nerbitaké panemuné lan ramalané ngenani wangsit telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina, kang pungkasané bakal kalakon kawujud ing tanggal 11 Agustus 1840. Rong tataran wungu ngadeg tumrap para Millerit yaiku taun 1838 lan 1840.

“Ing taun 1840 katitèn sawijining panggenapan wangsit liyane kang nggumunaké, sing nguripaké kapentingan kang sumebar amba. Rong taun sadurungé, Josiah Litch, salah siji saka para pandhita utama kang martakaké Rawuhé Kristus Kang Kaping Pindho, nerbitaké sawijining panerang bab Wahyu 9, kanthi medharaké sadurungé rubuhé Kakaisaran Ottoman. Miturut petungané, kakuwasan iki bakal dijorogaké ‘ing A.D. 1840, ing sawijining wektu ing sasi Agustus;’ lan mung sawetara dina sadurungé kalakoné, dhèwèké nulis: ‘Yèn diparengaké manawa mangsa kapisan, 150 taun, wis kaleksanan kanthi pas sadurungé Deacozes munggah ing dhampar kanthi idin saka wong Turki, lan manawa 391 taun lan limalas dina iku diwiwiti ing pungkasané mangsa kapisan, mula iku bakal rampung ing tanggal 11 Agustus 1840, nalika kakuwasan Ottoman ing Konstantinopel kena diarep-arep bakal diremuk. Lan iki, aku pracaya, bakal kabukten mangkono.’—Josiah Litch, ing *Signs of the Times, and Expositor of Prophecy*, 1 Agustus 1840.

“Ing wektu sing wus katetepake iku, Turki, lumantar para dutané, nampi pangayoman saka kakuwasan-kakuwasan sekuthu Éropah, lan kanthi mangkono nyélakaké dhiriné ana ing sangisoring pangwasané bangsa-bangsa Kristen. Kedadéan iku netepi ramalan mau kanthi pas temenan. Nalika prakara iku wus kawuningan, wong akèh padha yakuwi marang kabeneran asas-asas panafsiran ramalan sing dipigunakaké déning Miller lan para mitrané, lan sawijining daya dorong kang nggumunaké kaparingaké marang gerakan advent. Wong-wong kang pinulangan lan nduwèni kalungguhan padha manunggal karo Miller, ing pambiyara sarta ing nerbitaké pamanggih-pamanggihé, lan wiwit taun 1840 nganti 1844 pakaryan iku sumebar kanthi rikat.” *The Great Controversy*, 334, 335.

Ramalan Litch taun ’38 lan paningalé kang wis dibeneraké ing taun ’40 nyakup pratelan pungkasané, kang ditulis déning dhèwèké ing tanggal 1 Agustus, sepuluh dina sadurungé ramalan kang wis dibeneraké mau. Kawujudan ramalan iku kang ngyakinaké jagad bab beneré metodologi ramalan Kitab Suci. Telung puluh woluh taun kang nandhani tumindaké bangsa Israèl kuna kalebu rong taun wiwit panyabrangan Segara Abang nganti marang pambrontakan kapisan ing Kades.

Awit sakehe wong lanang iku kabeh kang wis padha ndeleng kamulyaningSun, lan mukjijat-mukjijatSun, kang Daklakoni ana ing Mesir lan ana ing ara-ara samun, lan saiki wis nyoba Aku nganti ping sapuluh, lan ora gelem ngrungokake swaraSun; satemene

wong-wong iku ora bakal weruh tanah kang wus Daksumpahake marang para leluhuré, mangkono uga ora ana siji waé saka wong-wong kang ngunek-unek marang Aku bakal weruh tanah iku. Wilangan 14:22, 23.

Pambrontakan iku kaidentifikasi minangka sing pungkasan saka sepuluh pacoban. Sawijining mangsa pacoban rong taun kang dumadi saka sepuluh pacoban, ditambah telung puluh wolu taun ana ing ara-ara samun, ngemot pralambang tumrap taun 1838 lan 1840, lan taun 1840 ngandhut sawijining mangsa sepuluh dina.

Lan titik wiwitaning munggahe Islam lumantar Osman ing tanggal 27 Juli 1299 miwiti sawijining mangsa telung puluh wolu taun kang dipungkasi déning sawijining pangepungan patang taun ing taun 1337. Tanggal 27 Juli 1299 iku minangka langkah kapisan saka rong langkah kang diidentifikasi déning para sejarawan minangka titik wiwitaning munggahe Kakaisaran Ottoman, lan langkah kapindho iku ana ing taun 1301. Rong langkah ing peperangan Nicomedia lan Nicaea ing taun 1299 lan 1301 iku nglambangaké taun 1838 lan 1840. Wiwitaning ramalan iku nggambaraké pungkasane.

Nikomedia lan Nikaia loro-loroné tau dadi ibukutha sauntara tumrap Roma Wétan ing sajarahé dhéwé-dhéwé. Mesthi waé, Konstantinopel ing pungkasané dadi ibukutha Wétan wiwit taun 330 nganti 1453. Nikomedia lan Nikaia minangka pralambang tumrap ambruké Konstantinopel; kabèh padha gugur déning kepungan Islam kang nandhani pungkasaning sawijining kampanye nalika Islam kawitan ngrebut pangwasané atas wewengkon iku lan sawisé iku ngrebut kutha krajané.

Pangepungan kapisan sajrone patang taun saka 1333 nganti 1337 nggambarake patang taun saka 1449 nganti 1453 nalika ramalan iku dipungkasi. Telung atus sangang puluh siji taun limalas dina sawisé iku, Islam diwatesi nalika para Millerit “muncul” ana ing sangisoré panguwasa kenabian sing diwakili ing ciri-ciri “telung puluh wolu lan patang puluh,” kaya sing diwakili ing sajarah alfa saka sajarah 27 Juli 1299 lan 27 Juli 1449. Munculé Islam lan munculé para utusan Allah ing jaman pungkasan diwakili déning sawijining lambang angka sing kabangun saka sesambungan angka 38 lan 40.

Ing Yèheskèl telung puluh pitu, Islam iku pesen saka angin wetan kang diembusaké marang balung-balung garing kang mati, supaya padha ngadeg dadi bala perang kang gagah prakosa. Nalika pesené Yèheskèl tekan, wiwitaning tanginé diwiwiti, kaya ing sajarah Millerit taun 1838 lan 1840. Pesen mau teka nalika 9/11, lan ing hukum Minggu kang enggal rawuh, balung-balung iku ngadeg dadi bala perang kang gagah prakosa. Tanginé bala Allah minangka pasamuwan kang menang ing dina-dina wekasan dipratandhani déning 1838 lan 1840. 9/11 nganti marang hukum Minggu dipratandhani déning 1840 nganti 1844, nanging iku uga mratandhani mangsa wiwit 31 Dhésèmber 2023 nganti bal-balaning geni ing Nashville.

Rum Wétan

Saka pambagéaning karajan déning Konstantinus kapisan (Agung) nganti Konstantinus pungkasan, iku makili sajarah kenabian Roma Wétan. Mulané, mangsa kenabian iku ditandhani déning bapa lan putra kenabian utawa simbolis, kaya kang kaawakaké déning jenengé, sanadyan ora ana turunan getih langsung antarané Konstantinus Agung lan Konstantinus kaping sewelas. Konstantinus kapisan lan Konstantinus pungkasan uga kaawakaké kanthi kenabian minangka pralambang alfa lan omega, lan bapané (alfa) milih Konstantinopel minangka ibukutha, déné putrané (omega) séda ana ing pengepungan nalika Konstantinopel mandheg dadi ibukutha. Mangsa kenabian Roma Wétan ditandhani déning Konstantinus kapisan lan Konstantinus pungkasan. Mangsa 150 taun kang diwiwiti tanggal 27 Juli 1299 nyakup mangsa 38 taun lan dipungkasi déning pengepungan 40 taun. Pengepungan iku dados pralambang tumrap taun 1449 nganti 1453. Kampanye Nikomedia diwiwiti kanthi sawijining wilayah ditaklukaké lan dipungkasi kanthi ibukutha wilayah iku ditaklukaké. Kaya déné Konstantinus kapisan lan Konstantinus pungkasan, panaklukan Nikomedia diwiwiti déning sawijining bapa (kang kapisan) lan dipungkasi déning sawijining putra (kang pungkasan).

Papat taun

Pengepungan patang taun ing mangsa pambuka saka satus seket taun kang nuwuhake patang taun wiwit saka pangasoranipun Konstantinus ingkang pungkasan ing taun 1449 nganti 1453 nalika Konstantinopel dipunkepung lan rubuh. Ramalan wekdal bab kasusahan kapindho ingkang nglambangaken telung atus sangang puluh satunggal taun lan limalas dinten kawiwitan ing tanggal 27 Juli 1449 lan rampung ing tanggal 11 Agustus 1840. Tanggal punika nandhani wiwitanipun satunggaling mangsa patang taun ingkang déning Sister White sinebat satunggaling pamedhar ingkang mulya saking pangwaosipun Gusti Allah.

“Malaekat kang manunggal ing pawartosing pekabaran malaekat katelu iku bakal madhangi saindenging bumi kanthi kamulyane. Ing kéné kapratelakaké sawijining pakaryan kang jembaré saindenging jagad lan kakuwatané ora lumrah. Gerakan rawuhipun Gusti taun 1840–44 iku minangka pratandha kamulyan saka kakuwataning Allah; pekabaran malaekat kapisan digawa menyang saben pos misi ing jagad, lan ing sawatara nagara ana kawigatosan agami kang paling gedhé kang tau kasumurupan ing nagara endi waé wiwit jaman Reformasi abad kaping nembelas; nanging kabèh iki bakal kaluwihan déning gerakan kang gagah prakosa ing sangisoré pepéling pungkasan saka malaekat katelu.” The Great Controversy, 611.

Islam katetepake pangwatesé ing 11 Agustus 1840, lan ana wektu patang taun sing cocog karo pamuanganing Roh Suci ing Pentakosta, sarta karo tumuruning malaekat kang gagah prakosa ing Wahyu wolulas, nalika “gedhong-gedhong agung” ing New York katempuh déning Islam saka bilai katelu ing 9/11. 9/11 nandhani wiwitané mangsa panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu. Panyegelan iku sawijining mangsa wektu, lan pungkasaning mangsa panyegelan iku nduwèni ciri-ciri kang padha karo wiwitaning mangsa iku. Nalika Kristus tumurun ing 9/11, Panjenengané nglambangaké Mikhaèl kang tumurun kanggo nanggèkaké urip manèh marang loro seksi ing 31 Dhésèmber 2023, nalika mangsa

pungkasan saka panyegelan iku wiwit.

Kunci kang awujud perang Niniwe nggambarake manéka warna pambebasan Islam, kang bakal ngrubuhaké Roma sisih wétan ing taun 1453. Ing sajroning sèket lan sèwu taun “limang sasi” ing ayat sapuluh, wiwitané uga pungkasané ngemu wektu patang taun. Loro wektu patang taun iku nyambung karo panutuping telung atus sangang puluh siji taun lan limang dina, kang nandhani sawijining wektu patang taun saka 1840 tekan 1844 nalika Kristus bakal madhangi “sakabèhing bumi kalawan kamulyané.” Ing taun 1844, wektu kenabian mandheg dienggo maneh, awit wektu bakal “ora ana manèh.”

Lan supaos demi Panjenengane kang gesang ing salawas-lawase, kang nitahaké swarga lan sakèhé kang ana ing kono, bumi lan sakèhé kang ana ing kono, segara lan sakèhé kang ana ing kono, yèn wektu ora bakal ana manèh. Wahyu 10:6.

1333 nganti 1337, 1449 nganti 1453, 1840 nganti 1844

Telung garis saka période patang taun iku selaras karo wektu pameteraian wiwit 9/11 nganti tekan undhang-undhang Minggu, lan uga selaras karo fraktal saka 9/11 nganti tekan undhang-undhang Minggu kang kawejangan wiwit tanggal 31 Desember 2023 nganti Islam dibébasaké manèh kanggo nglantaraké bal-balancing geni Nashville.

Fraktal profetik saka 31 Desember 2023 tumuju marang bal-balan geni ing Nashville wis dilambangaké déning telung periode profetik patang taun sing kabèh selaras karo wektu panyegelan wiwit 9/11 nganti hukum Minggu. Mulané, ana patang seksi sing ngenali sajarah saka 31 Desember 2023 nganti serangan Nashville, lan peperangan Niniwe iku “kunci” kanggo saben-saben seksi iki. 1333, 1449, 1840, lan 9/11 kabèh minangka titik balik—“kunci.”

“Ana piwulang-piwulang kang kudu dijupuk saka sajarah jaman biyèn; lan kawigatosan katuntun marang prakara-prakara iki, supaya kabèh wong mangerténi yèn Gusti Allah makarya miturut garis-garis kang padha saiki iki kaya Panjenengané tansah makarya wiwit biyèn. Astané katingal ana ing panggawé-Né lan ana ing antarané bangsa-bangsa saiki, padha waé kaya wiwit Injil kapisan diumumaké marang Adam ana ing Eden.

“Ana mangsa-mangsa sing dadi titik balik ing sajarahing bangsa-bangsa lan pasamuwan. Ing pamaréntahaning Allah, nalika krisis-krisis kang béda-béda iki rawuh, pepadhang kanggo wektu iku diparingaké. Manawa pepadhang iku ditampa, bakal ana kamajengan rohani; manawa ditampik, karusakan lan kacilakan rohani bakal nututi. Gusti ana ing pangandikané wus mbikak pakaryan nyerang saka Injil, kaya dene wis ditindakaké ing jaman biyèn, lan bakal katindakaké ing tembé, nganti tumeka ing paprangan panutup, nalika agènsi-agènsi Iblis bakal nindakaké obahan pungkasané kang nggumunaké.” Bible Echo, August 26, 1895.

Nikomedia

Sawisé dados kaisar ing taun 284, ing taun 293, Diocletian milih Nicomedia dadi ibukutha sisih wétan Kakaisaran Romawi nalika dhèwèké kanthi sah mbagi kakaisaran iku dadi Wétan lan Kulon, sarta netepaké sistem Tetrarki. Nicomedia dadi ibukutha administratif lan militèr utama ing sisih Wétan sajrone sawetara dasawarsa. Konstantinus Agung nggunakaké kutha iku minangka pangkalan sadurungé mutusaké mbangun ibukutha anyar ing Byzantium cedhak kono (kang banjur diparingi jeneng Konstantinopel ing taun 330). Malah sawisé Konstantinopel dadi ibukutha utama, Nicomedia tetep dadi pusat régional kang wigati, kanthi papan strategis ing pesisir wétan Segara Marmara. Mulané, sanadyan dudu ibukutha tetep kaya Roma utawa Konstantinopel, Nicomedia kanthi resmi ditetepaké dadi ibukutha sisih wétan sajrone mangsa transisi kang wigati ing sajarah Romawi. Ing wiwitan saka satus sèket taun iku sawijining ibukutha Roma sisih wétan katelukaké, lan ing pungkasané sawijining ibukutha Roma sisih wétan katelukaké. Kaloro panaklukan iku kalebu sawijining pangepungan.

Diocletian

Kaisar Diocletian kanthi resmi ndadèkaké Nicomedia minangka ibukutha sisih wétan Kakaisaran Romawi nalika piyambakipun nindakaké sistem Tetrarki ing taun 293. Sistem Tetrarki punika kapérang saking pérangan kulon lan wétaning kakaisaran; ing sisih wétan lan kulon kaloronipun gadhah satunggal kaisar senior (Augusti) lan satunggal kaisar yunior (Caesar), saéngga jangkep cacahipun dados papat, kados ingkang kaewakani déning tembung “tetrarki”.

Alfa lan Omega

Diokletianus iku pralambang omega tumrap gréja Smirna, lan Néron iku pralambang alpha. Konstantinus Agung iku pralambang alpha tumrap gréja Pergamus, lan Yustinianus iku pralambang omega.

Pamérangan Roma sacara ‘legal’ dadi pérangan wétan lan kulon (kang ora suwé lestari) katindakaké déning Diocletian, lan pamérangan Roma sacara profetik dadi pérangan wétan lan kulon katindakaké déning Constantine. Sajeroning sajarah gréja simbolis kapindho kang kebak panganiaya, kang dilambangaké déning Smyrna, Roma kabagi sacara legal dadi wétan lan kulon; lan sajroning sajarah gréja simbolis katelu kang kebak kompromi, kang dilambangaké déning Pergamos, Roma kabagi sacara profetik dadi wétan lan kulon. Taun 293 iku alfa lan taun 330 iku omega, lan ing tanggal 11 Mei 330, Constantine Agung ngresmikakaké Konstantinopel dadi ibukutha Kakaisaran.

Pamisahan hukum déning Diocletianus ing taun 293 ambruk lumantar perang sipil sing banjur njalari kahanan kuwi nganti metu Edik Milano ing taun 313, nalika Konstantinus saka wétan lan Licinius saka kulon nerbitaké Edik Milano, ngesahaké agama Kristen kanthi sah miturut hukum, lan kanthi éfèktif mungkasi Tetrarki—sistem papat panguwasa sing tumata sesarengan, kang ambruk dadi sawijining pasulayan antarané rong kakuwasan utama (Konstantinus ing Kulon lan Licinius ing Wétan). Pamisahan hukum iku, kang mbukak

dalan tumuju ambruking sistem, nggambaraké sawijining mangsa rong puluh taun saka pamisahan menyang pamisahan, lan loro-loroné pamisahan mau njalari ambruking sistem mau.

Pasamuwan Smirna diwiwiti ing jaman Nero ing taun 64, nalika geni gedhé ing kutha Roma dipigunakaké déning Nero kanggo nganiaya wong-wong Kristen, kang déning Nero ditudhuh minangka panyebab kobongan iku. Nero nandhani wiwitan panganiaya lan dadi pralambang panganiaya pungkasan ing dina-dina wekasan. Panganiaya pungkasan iku lumaku terus nganti tumekaning panutupan mangsa sih-rahmat, nalika kakuwasan kapausan tekan pungkasane tanpa ana siji waé kang nulungi. Mangkono, mangsa panganiaya kang kapisan diwiwiti kanthi kobongané Roma lan dipungkasi kanthi kobongané Roma.

Lan sungu sepuluh sing kokdeleng ana ing dhuwure kewan iku, iku bakal sengit marang sundel mau, lan bakal ndadèkaké dheweke suwung lan wuda, lan bakal mangan dagingé, sarta ngobong dheweke nganggo geni. Wahyu 17:16.

Pasamuwan Smirna diwiwiti déning Néro ing taun 64, nalika geni gedhé ing Roma dimupangataké déning Néro kanggo nganiaya para wong Kristen, kang déning Néro ditudhuh minangka wong-wong sing miwiti geni iku. Rong atus sèket taun sawisé kuwi, pasamuwan iku rampung ing taun 313 kanthi Edict of Milan. “Edict” iku minangka pungkasaning sawijining mangsa rong puluh taun kang diwiwiti déning pambagéan légal Diocletian, lan iku uga minangka pungkasaning rong atus sèket taun Smirna kang diwiwiti déning Néro. Rong atus sèket taun panganiaya kang dilambangaké déning pasamuwan Smirna lan Néro iku nyakup sepuluh taun panganiaya kang paling awon, kang ditindakaké déning Diocletian. Sepuluh taun panganiaya iku minangka separoning pungkasan saka rong puluh tauné Diocletian kang diwiwiti kanthi pambagéan légal kakaisaran ing taun 293. Wiwit pambagéan légal dadi wetan lan kulon déning Diocletian ing taun 293, diwiwiti sawijining mangsa rong puluh taun kang kadadéan saka loro mangsa sabené sepuluh taun.

Diocletian sacara sah mbagi karajan dadi wilayah wétan lan kulon, mangkono nggambaraké kanthi pralambang pamisahan kenabian kang kalaksanakake déning Konstantinus. Pamisahan déning Diocletian iku wétan lan kulon, nanging kasusun saka loro panguwasa ing wétan lan loro panguwasa ing kulon. Siji panguwasa utama lan siji panguwasa sekunder kanggo saben wilayah. Ing tanggal 23 Fèbruari 303, Diocletian ngetokaké kang kapisan saka sawatara “edikt” nglawan wong-wong Kristen, kang nandhani wiwitaning Panganiaya Agung, (uga disebut Panganiaya Diocletian), yaiku panganiaya marang wong-wong Kristen kang paling abot lan paling nyebar ing Karajan Romawi.

Lan marang malaékat pasamuwan ing Smirna tulisen; Mangkéné pangandikané Panjenengané kang wiwitan lan kang pungkasan, kang wus pejah, sarta saiki gesang; Aku sumurup marang pakaryanmu, lan kasangsaran, lan mlaratmu, (nanging kowé sugih) lan Aku sumurup pitenahé wong-wong kang padha ngaku yèn dhèwèké iku wong Yahudi, nanging dudu, malah dadi pasamuwané Iblis. Aja wedi marang samubarang kang bakal kok alami: lah, Iblis bakal mbuwang sapérangan saka antaramu menyang

pakunjaran, supaya kowé padha katitah; lan kowé bakal nandhang kasangsaran patang dina sapuluh: setyaa nganti tekan pati, lan Aku bakal maringi kowé makutha ing urip. Sing sapa duwé kuping, hendakna ngrungokaké apa kang dipangandikakaké déning Sang Roh marang pasamuwan-pasamuwan; Sing sapa menang ora bakal cilaka déning pati kang kapindho. Wahyu 2:8–10.

Penganiayaan Ageng terus lumampah ing sangisoré para panerusé Diocletian (mligi Galerius) nganti taun 313, nalika iku dipungkasi lumantar Edict of Milan. Nero iku pralambang alfa tumrap panganiaya sing nggambarake Diocletian minangka panganiaya omega saka mangsa kenabian kang dipralambangaké déning pasamuwan Smirna. Panganiaya iku rampung kanthi sawijining bebrayan pulitik lan prajanjen antarané Constantine saka sisih wétan lan Licinius saka sisih kulon. Ing sasi Fèbruari 313, Constantine lan Licinius kepanggih ing Milan lan nerbitaké Edict of Milan, kang maringi toleransi agami marang wong-wong Kristen (lan uga liyané) ing saindhenging kakaisaran. Kanggo nguataké pasakuthon pulitiké, Licinius nikah karo Constantia (saduluré tiri Constantine) nalika utawa watara wektu patemon iku. Bebrayan iki minangka pasakuthon pulitik Romawi kang khas—ngesahaké prajanjen antarané kaloro kaisar iku lan mbiyantu nyetabilaké kakaisaran kanggo sawatara wektu sawisé pirang-pirang taun perang sipil. Nanging, pasakuthon iku ora suwé lestari. Constantine lan Licinius banjur perang siji lan sijiné, lan Constantine ngalahaké Licinius ing taun 324, saéngga dadi panguwasa tunggal.

Saka Nero nganti Konstantinus, wekdal kenabian Smirna ingkang suwéné kalih atus sèket taun punika kalampahan, lan ing taun 313 gréja Pergamus, yaiku gréja kompromi, wiwit, lajeng dipunpungkasi déning gréja Tiatira ing taun 538. Kalih atus sèket taun Smirna punika nglambangaké satunggaling mangsa panganiaya, lan ing pungkasaning mangsa sakabèhé punika, panganiaya Diokletianus netepi “sapuluh dinten” (sapuluh taun) ing Kitab Wahyu, ing pundi mangsa panganiaya ingkang paling awon punika nggambaraken satunggaling fraktal saking mangsa sakabèhé. Sapuluh taun punika minangka fraktal saking kalih atus sèket taun. Sapuluh taun punika nggambaraken omega saking panganiayanipun Nero, lan ing pungkasanipun, pamisahan omega saking kakaisaran dados wetan lan kulon.

Palakrama lan Pegatan

Smyrna diwiwiti nalika kobonganing Roma ing taun 64 lan mungkasi rong atus sèket taun sawisé kuwi, ing taun 313, kanthi Edik Milan lan palakrama pulitik antarané wetan lan kulon. Fraktal panganiaya sajroning sepuluh taun diwiwiti ing taun 303 lan mungkasi ing taun 313 kanthi Edik Milan lan palakrama pulitik antarané wetan lan kulon. Rong puluh taun kang diwiwiti kanthi pamisahan légal antarané wetan lan kulon ing taun 293 déning Diocletianus mungkasi ing taun 313 kanthi palakrama pulitik antarané wetan lan kulon. Prajanjian palakrama taun 313 antarané wetan lan kulon mungkasi kanthi pegatan ing taun 324, nalika Konstantinus ngalahaké Licinius saka kulon lan dadi panguwasa tunggal Roma. Pegatan profétis taun 324 dumadi telung taun sawisé undhang-undhang Minggu pisanan ing taun 321.

Pitulas taun wiwit 313 nganti 330 nandhani sawijining bebrayan politik, lan pungkasaning panganiaya kang dilambangaké déning Smyrna lan Nero, sarta wiwitané pasamuwan kompromi kang dilambangaké déning Pergamos. Wiwitané Pergamos ing taun 313 nalika bebrayan iku, banjur kasusul déning wiwitan panganiaya kang diwiwiti nalika angger-angger Minggu kang kapisan ing taun 321. Sawisé iku kasusul déning pegatan profetik ing taun 324, kang ndadèkaké wetan lan kulon manunggal dadi siji karajan ing sangisoré Constantine. Enem taun sawisé iku, ing taun 330, pamérangan dadi wetan lan kulon diambali kanthi profetik. Pitulas taun iku nglambangaké periode alfa saka pasamuwan Pergamos kang bakal lumaku terus nganti pasamuwan Thyatira tekan ing sajarah profetik ing taun 538. Periode alfa iku bakal nglambangaké sawijining sajarah omega ing pungkasaning periode wiwit 330 nganti 538. Sajarah omega saka Pergamos nglambangaké periode 496, 508, lan 533.

Pitulas Taun

Ptolemaios saka perang Raphia mrentah “pitulas taun,” lan ana “pitulas taun” ing antarane perang Raphia lan perang Panium. Pitulas taun mau sajroning pralambang selaras karo pitulas taun wiwit 313 nganti 330. Rong atus sèket tauné Néron tumrap Smirna nuntun marang pitulas taun kapisan saka pasamuwan Pergamos, lan nyambung karo rong atus sèket taun kang diwiwiti ing dhawuh katelu ing 457 SM, titik wiwitan saka 2300 taun ing Dhaniel bab wolu lan ayat patbelas, lan iku dhasar lan pilar utama Adventisme. Loro seksi sajroning rong atus sèket taun selaras karo rong atus sèket taun saka karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci kang diwiwiti ing 1776 lan rampung taun iki, ing 2026.

Para pelopor Adventisme ora ndeleng utawa mangertèni pitulas taun saka 313 nganti 330, amarga ing taun 1844 wong-wong iku durung mangertèni bab prakara Sabat dina kapitu utawa dina srengéngé. Nanging, wong-wong iku pancèn ngakoni satus sèket taun ing ayat sepuluh saka Wahyu sanga, lan iku dadi titik wiwitan sawijining mangsa wektu sing nuntun marang telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina, sing rampung ing tanggal 11 Agustus 1840. Pangerten mau ngasilaké sawijining “pakaryan pratandha daya Allah” kang gedhé.

Para pelopor ora ngerteni anané periode kapindho sajroning satus sèket taun ing Wahyu sanga. Pangerten dhasar wong-wong mau nggambarake landhesan sing dadi papan pangadegane “pepadhang anyar” saka Wahyu sanga. Pepadhang iku kabukak déning “kunci” perang ing Niniwe. “Kunci” iku maringi kamungkinan marang sawijining murid ramalan supaya bisa ngenali kabèh karajan ing ramalan Kitab Suci sing digambarake ing Daniel lan Wahyu. Babil, Medo-Pèrsia, Yunani, karajan Seleukid lan Ptolemaik, karajan Muhammad, lan kang luwih wigati manèh, iku nggedhekake kakaisaran Roma kanthi ngenali munggah lan rubuhipun ora mung Roma, nanging uga karajan Roma wetan lan kulon, uga Amérika Sarékat (nabi palsu), kapausan (kéwan buas), lan Perserikatan Bangsa-Bangsa (naga). Kabèh munggah lan rubuhipun karajan-karajan iki padha nekseni marang gerakané naga, kéwan buas, lan nabi palsu sing ing pungkasané nggawa donya marang Armagedon. Gerakan iku digambarake ana ing enem ayat pungkasan saka Daniel

sewelas, lan wiwitan saka gerakan iku digambarake ing sajarah kang kasimpen saka ayat patang puluh.

Peperangan Nineweh nyedhiyakake titik rujukan profetik kanggo nyelarasake paseksèn-paseksèn babagan kakaisaran Roma, karajan-karajan Roma sisih wétan lan kulon, sarta Roma kapapaan, ing runtutan prastawa-prastawa akhir jaman. Mangkono, peperangan Nineweh iku dadi kunci kang njlentrehake kanthi pepak manéka paseksèn profetik ngenani Roma, lan miturut ayat patbelas saka Daniel sewelas, Roma iku kang netepake wahyu kasebut. Kunci kang nglumpukake garis-garis iku dadi siji yaiku peperangan Nineweh.

Ing artikel kita sabanjuré, kita bakal wiwit nglumpukaké limang artikel sadurungé kang mbahas bebenduning Wahyu sanga.